

Toespraak bij heropening Goede Herderkerk op 2 juli 2022 door ds Marjo Wisse, voorzitter van de classis Delta

Geachte aanwezigen, kerkenraad en leden van de protestantse gemeente Terneuzen en allen die bij de verbouwing van de kerk betrokken zijn geweest,

Namens de classis Delta onze gelukwensen met de geslaagde verbouwing van de Goede Herderkerk. Uit eigen ervaring weet ik dat een verbouwing een intensief traject is dat de nodige energie en zorgvuldige aandacht vraagt. Ook financieel moet het nodige worden bijgedragen. Een besluit tot verbouwing wordt dan ook meestal niet lichtvaardig genomen.

Maar u hebt dat gedaan en het werk ter hand genomen. Mijn complimenten. En een van de moverende redenen was, zo heb ik begrepen, om het gebouw beter toegankelijk te maken voor mensen die slecht ter been zijn. Zo las ik in een artikel uit de PZC van november vorig jaar dat ik op internet vond. Een zeer loffelijke reden.

Wel zette dit me aan het denken over de aard van onze kerkgebouwen. Ze lijken zulke vaste, onveranderlijke elementen in het landschap. Maar toch valt daar het nodige op af te dingen. Ze zijn ook voortbrengselen van de tijd waarin ze zijn gebouwd, en ze getuigen van de behoeften en wensen van de mensen die toen leefden. En hoe onwrikbaar ze ook lijken, af en toe is het nodig om ze 'bij de tijd' te brengen, omdat de tijden en behoeften veranderd zijn of omdat ze gesleten zijn aan de tijd. Regelmatig moeten ze in de steigers.

Dat bracht me een gedichtje in gedachten dat ooit iemand voorlas toen onze kerk in 's-Heer Arendskerke was gerestaureerd, zo'n 20 jaar geleden. Het is een gedicht van Willem Wilmink en heet: in de steigers.

In de steigers

Ik zag nog nooit een kathedraal
of hij had steigers: een portaal
of een rozet,
een straalkapel of een transept,
één stuk was altijd wel behept
met zo'n skelet.

Zo kwam er door de eeuwen heen
voor elke steen een nieuwe steen,
dus wat je ziet
aan middeleeuws bouwkundig schoon,
dat zag een middeleeuws persoon
in feite niet.

Met mensen gaat het net zo raar,
want elke nagel, elke haar
en elke cel
wordt steeds vervangen aan ons lijf.
Ik vraag me dikwijls af: 'Ik blijf
mezelf toch wel?'

Verbouwen, veranderen, het geldt voor ons mensen dat wij zolang wij leven voortdurend aan verandering onderhevig zijn. En dat we in die verandering niet zozeer onze identiteit verliezen, al kunnen we daar soms voor vrezen, maar als het goed is juist in de veranderingen steeds meer tot onszelf komen, onze identiteit vinden.

En zo kan het ook met gebouwen gaan: dat ze door de verandering, door de verbouwing, steeds meer tot hun bestemming komen: een open huis te zijn, een plaats die voor ieder toegankelijk is en waar de ontmoeting van God met mensen, met alle mensen, gevierd kan worden. Stille getuigen in het landschap van de beweging van God naar mensen en van mensen onderweg naar God en elkaar.

Namens classis Delta wens ik u toe dat uw vernieuwde kerkgebouw tot in lengte van jaren daaraan dienstbaar zal zijn, voor u en voor ieder die dit huis binnengaat.